

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: N. H.
státní příslušnost Bangladéšská lidová republika
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. CPR-28542-12/ČJ-2020-930310-V238, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 2. 2023, č. j. CPR-28542-12/ČJ-2020-930310-V238, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek, ze dne 29. 7. 2022, č. j. KRPT-217287-32/ČJ-2019-07002, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 12 měsíců.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Podle úředního záznamu ze dne 12. 9. 2019 byla v daný den v 17:30 hod. vyslána hlídka policie k Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde se u hlavní brány nacházel žalobce dožadující se vstupu do jmenovaného zařízení. Lustrací bylo zjištěno, že ve věci žalobce byl dne 26. 10. 2015 vydán výjezdní příkaz s platností do 24. 11. 2015. Následně byl žalobce zajištěn.
3. Dne 12. 9. 2019 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie.
4. Při výslechu dne 12. 9. 2019 žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2009 na podkladě víza za účelem práce. Je si vědom toho, že naposledy na území ČR pobýval oprávněně na základně výjezdního příkazu s platností do 24. 11. 2015. Z území české republiky nicméně nevycestoval. V České republice žalobce nemá žádné společenské, kulturní vazby či ekonomické závazky. Nemá zde žádné rodinné příslušníky. Do Bangladéše se nemůže vrátit, hrozilo by mu tam nebezpečí. Ze svého výdělku podporuje rodinu v Bangladéši.
5. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, OAMP, ze dne 1. 6. 2020 bylo zjištěno, že vycestování žalobce do Bangladéšské lidové republiky je možné.
6. Spis správního orgánu prvního stupně obsahuje dále Informaci OAMP ze dne 13. 9. 2018, Bangladéš – Bezpečnostní a politická situace v zemi, záznam o seznámení žalobce s podklady řízení ze dne 3. 7. 2020 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o udělení správního vyhoštění žalobci ze dne 29. 7. 2020.
7. Součástí správního spisu je též odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 29. 7. 2020, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 1. 2021, z něhož se podává, že vycestování žalobce do Bangladéšské lidové republiky je možné, Informace OAMP ze dne 30. 10. 2020, Bangladéš – Bezpečnostní a politická situace v zemi a Informace OAMP ze dne 27. 2. 2020, Bangladéš – Informace Australské vlády.
8. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 20. 2. 2023.

III. Obsah žaloby

9. Stěžejní žalobní námitka cílí na postup žalovaného, který i přes znění § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zahájil se žalobcem správní řízení o uložení správního vyhoštění. Žalobce má takový postup za nezákonný a poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28.
10. Žalobce v žalobě zmiňuje i to, že pátý senát Nejvyššího správního soudu předložil kauzu vedenou pod sp. zn. 5 Azs 50/2021 rozšířenému senátu za účelem posouzení, zda lze postupovat podle zákona o pobytu cizinců a zahájit řízení o správním vyhoštění cizince i poté, co cizinec projevil vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný trvá na tom, že zákon o pobytu cizinců umožňuje aplikovat příslušná ustanovení o správním vyhoštění také na žadatele o mezinárodní ochranu, aniž rozhoduje časová souslednost, tedy to, řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno předtím, než cizinec projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s.ř.s.
14. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., přičemž dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
16. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že se tento zákon nevztahuje na cizince, *který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*
17. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, platí, že *žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hroící vážnou újmou.*
18. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se o správní opatření, jímž stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52).
22. Žalobce pobýval na území České republiky od roku 2009, přičemž byl držitelem povolení k zaměstnání (zaměstnanecké karty). Poté, co byl jeho oprávněný pobyt ukončen, mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 24. 11. 2015. Po tomto datu již žalobce nedisponoval žádným pobytovým titulem.
23. Žalobce ostatně danou skutečnost v průběhu správního řízení nikterak nespороval či nepopíral.
24. Za této situace správní orgán prvního stupně nepochybil vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu shora citovaného § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
25. Žalobce do dne ukončení oprávněného pobytu v České republice z území schengenských států nevystoupal, nýbrž nadále pobýval v České republice, přestože v té době již nedisponoval žádným pobytovým titulem.
26. Jak oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, došlo u žalobce k porušení právní povinnosti pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu podle § 103 písm. n) citovaného zákona.
27. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
28. Krucialní žalobní námitku představuje nesouhlas žalobce s postupem žalovaného, jenž i přes znění § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zahájil s žalobcem správní řízení o

uložení správního vyhoštění. Žalobce dovozuje nezákonnost takového postupu a svůj závěr opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021 č. j. 9 Azs 190/2021-28.

29. K uvedené žalobní námitce krajský soud nemůže než odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33. Zde možno podotknout, že krajský soud usnesením ze dne 16. 5. 2023 přerušil řízení o žalobě žalobce právě do pravomocného skončení řízení vedeného u rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. RS 3/2022. Ostatně sám žalobce na judikaturu, která se stala předmětem posouzení rozšířeným senátem, ve své žalobě odkazoval (srov bod 10 tohoto rozsudku).
30. Dle závěrů rozšířeného senátu vyjádřených v rozhodnutí ze dne 3. 10. 2023 může správní orgán zahájit řízení o správním vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 odst. 1 zákona o azylu.
31. Rozšířený senát nesouhlasil s právním názorem devátého senátu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28), na němž vystavěl svá žalobní tvrzení žalobce, že samotné postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany brání s ohledem na § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tomu, aby správní orgán zahájil řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 tohoto zákona.
32. Dle stávající judikatury tak pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců není rozhodné, zda správní orgán nejprve zahájil řízení o správním vyhoštění, nebo zda cizinec nejprve požádal o udělení mezinárodní ochrany. Naopak klíčovým se jeví to, zda důvod pro správní vyhoštění, tj. pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu, nastal před samotným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
33. Ve světle výše uvedeného lze uzavřít, že v projednávané věci žalovaný nepochybil, pakliže s žalobcem zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění, neboť důvod pro správní vyhoštění žalobce nastal před samotným podáním jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného byl se zákonem souladný.
34. Krajský soud ve věci obecně posoudil i přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
35. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
36. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci*

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

37. Krajský soud podotýká, že z obsahu samotné výpovědi žalobce před správním orgánem nevyplývá, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci hrozil nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, jak předpokládá § 174a odst. 1 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v tomto směru sám spontánně vypověděl, že na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní vazby ani ekonomické závazky a že zde nemá žádné rodinné nebo příbuzenské vazby.
38. Krajský soud uzavírá, že se správní orgány ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území České republiky z hledisek vyplývajících ze zákona zabývaly. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dopady předmětného rozhodnutí nejsou nepřiměřené. Krajský soud neshledal, že by v případě žalobce existovaly natolik výjimečné okolnosti, že by jeho přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za naprosto nezbytnou.
39. Závěrem krajský soud pro úplnost konstatuje, že v napadeném rozhodnutí či v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal porušení základních zásad správního řízení vymezených v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Oba správní orgány se zabývaly posouzením věci i z pohledu citovaných ustanovení a dostatečně a náležitě zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný též pracoval s aktuálními informacemi o zemi původu žalobce a závaznými stanovisky k možnosti vycestování cizince.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 23. listopadu 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně